

VĚŘIT SI

Eliška Kolbingerová

Eliška Kolbingerová, 17 let

Chci být jako ona. Mít ty blond vlasy a být také premiantka. Chci vidět v zrcadle ji.

Šarlotu Dejnovou. Nesnáším Šarlotu Dejnou. Právě mi doslova podrazila nohy. Nikdo ji nic neřekne, samozřejmě. Protože já jsem to ošklivé káče, ne ona. Ta šedá myška, které ale právě došla trpělivost. „Dávej pozor na cestu, sakra!“

Kolem mě se rázem vytvoří hlouček lidí. A blondatá princezna nade mnou ohrnula nos. „No hele, náš třídní nešika. Měla by ses nejdřív naučit chodit, Katko. A hlavně nepřekážet ostatním.“

Namyšlené kamarádky se vedle ní hihňali a jedna druhé si šeptali do ucha. Narážky na můj účet, předpokládám. Nepříjemné šumění davu vyruší až její přicházející bratr. „Dneska tě hodím na housle já. Už nemáš moc času, Šar.“ Danielova vysoká postava mezi přihlížejícími vyčnívala jako stožár. Dámské obecnstvo téměř omdlávalo, když své sestře položil ruku na bedra a popostrkával chodbou vpřed. Co by daly za být jeho kratičkový pohled. On si ale stejně nikoho nevyšimal.

I já se mám k odchodu. Rychle se posbírám a protlačím se mezi studenty.

Na facebooku na mě vyskočí nové upozornění. Šarlota Dejnová přidala fotku. Na obrázku se culí tím až příliš hezkým úsměvem a ofina ji padá laškovně do očí. „Proč musí být tak dokonalá?“ poznamenan k displeji.

Doma mi nikdy nikdo neřekl, že bych byla hezká nebo nedej bože, že mi to sluší. Naopak, lišila jsem se od mamčiných světlých kadeří a modrých očí. Někdy bych si přála, aby ještě žila, abych si jí mohla postěžovat, nebo jít prostě na společné holčičí nákupy.

Převaluju se v posteli. Zhruba před hodinou jsem se probudila. Stejný sen jako každou noc. Tedy v jádru stejný. Jinak se mění postavy v něm.

Ve třídě nervózně žmoulám svůj přívěšek s hvězdičkou. „Hvězda dokáže splnit tvé nejrůznější přání, pokud v ni budeš věřit,“ říkala maminka. Snad přináší štěstí i při testech z matematiky. Odevzdám písemku a zamyslím se. Doufám v dobrou známku, už jen z důvodu obětovaného včerejšího večera učením.

„Káčo? Jsi v pohodě?“ natáhne se ke mně Daniel. On je poslední, od koho bych čekala starost.

Ne nejsem, chce se mi říct. Jenomže moje pusa se nedá zastavit: „Jo, jasně, jen jsem se nějak zapomněla,“ pokusím se o úsměv.

„I tenkrát, když jsme jako děti na výtvarný kroužek, si byla neustále hlavou v oblacích.“

„To si pamatuješ?“

„Tu učitelku Hašlerovou jsem nenáviděl, na to se nedá zapomenout. Rašple jedna,“ zazubí se. „Nezměnila ses,“ pronese příjemným hlubokým hlasem.

Povytáhnou obočí. „Jak to myslíš?“

„I tenkrát sis hrála s tím tvým přívěškem,“

Má pravdu, až teď zaregistruju, že v dlani opět svírám svůj řetízek. Uklidňuje mě to.

„A taky nosíš pořád vlasy zastrčené za levým uchem.“ Hypnoticky se zadíval na mé konečky a nenuceným pohybem si namotá jeden pramínek okolo prstu. Jenže si vzápětí rychle uvědomí, co vlastně dělá a ruku odtáhne. Odkáže si. „Bylo by fajn si zase pokecat třeba o těch příšerných obrazech, který kreslila Julie na zeď. Jo jo, starou Hašlerku málem vodvezli. Hele, my zrovna zítra odpoledne míříme do galerie, nechceš se připojit?“

Jestli my znamená jeho sestra, tak raději ne. „Já nevím, Šarlota mě zrovna v lásce nemá. A krom toho odpoledne se mi to nehodí.“ Asi jsem blázen odmítat někoho, na nějž se stojí fronty delší než ve školní kantýně, ale bojím se.

„Šarlota se může měřit s dubnovým počasím. I kdyby kvůli ní svítilo slunce bez přestání, nebude spokojená. Víš ty co, tak se pojd' projít jen se mnou, dopoledne. Zvu tě na oběd a pak tě doprovodím, kam budeš potřebovat.“

Už jsem se nadechovala k odmítnutí, jenže mě ani nenechá cokoliv pronést a zahlásí při odchodu: „Tak teda zítra v deset u fontány v parku. Měj seee,“

No bezva, upsat se ďáblu by snad byla menší ledová sprcha.

Další den jsem špatně jsem spala, zase. Pečlivě si ale dám záležet, aby nikdo nepoznal mou únavu. Není to rande. Není-to-rande. Opakuju si v duchu svou mantru. Co by na mně asi viděl? Tmavé rovné vlasy nebo dokonce zelené oči? Mám moc bujnou fantazii, že jo, zrcadlo?

Daniel vyčaroval zpoza zad růži. „Tohle je pro tebe.“

Pro páníčka. Od nikoho jsem ještě nikdy květinu nedostala. Rozpačitě si ji od něj převezmu. Nádherně voní. „Děkuju,“ pohladím se květy po tváři.

„Taky si musíš na veškeré schůzky nařizovat nejmíň tři budíky a čtyři upozornění?“

„Cože?“ rozesměju se.

Rozpovídáme se rychle. Zdá se, že sdílíme podobné názory. Skoro neskutečné, jak si rozumíme. Konverzace mezi námi jde tak snadno. Oba nesnášíme kari, koukáme na sci-fi a vlastně je toho mnohem víc.

„Odkud vlastně máš ten řetízek?“ zeptal se po chvilce ticha. Právě procházíme kolem naší školy.

„Byl to dárek k narozeninám. Dárek od maminky. Moje nejkrásnější vzpomínka na ni.“ Alespoň jedna malá radost, záchranný bod v tom moři smutku, který zbyl po její smrti.

„Stýská se ti, co?“

„Každý den. Tolik věcí jí toužím povědět. Škoda, že nemůžu.“

„Tak je řekni mně,“ zadívá se mi do očí a vpíjí se do nich

*

„Tyhle ranní běhy mě zničí. Kdy už dráhu dají do kupy,“ povzdychnu si.

„Nebo ještě lépe, ať vymění učitele,“ ozve se někdo poblíž.

Konečně se můžeme jít převléknout. „Neviděl jste někdo můj řetízek?“

„Ne ne, žádný,“ podotkne Šarlotina kamarádka.

„Na tělocvik šperky nepatří!“ zabrblá učitel.

„Proto jsem si taky řetízek sundala, a souhlasím s Lenkou. Už tady jednoduše není.“

Horečně se rozhlížím kolem sebe. „Nikde prostě,“ začnu si zoufat.

„Máma ti snad neodkázala něco jinýho?“ Šarlot vycházela otráveně z šatny. Zamrazí mě. Jako by mi někdo dal facku do tváře. Mířím za ní na chodbu.

„Jestlis ho sebrala, vrať ho. A jak víš...“ pohled stočím k nově předchozímu. „Aha, řekls jí to. Řekls úplně všechno. Tohle jsem si o tobě nemyslela, Danieli!“

„Počkej, co se děje? Ne, víš, že... Neublížil bych ti. No tak Šarloto, ven s pravdou. A v podstatě je to jedno, ode mě nic neví,“

„Dobře, když je to teda jedno,“

„Káťo,“

„Vy ste si vážně podobný. Jak jsem mohla být tak blbá a chtít být jako ty,“ propíchnu pohledem Šarlotu. „nebo se chtít přátelit s tebou.“ Na něj se ale nepodívám. Ani nemůžu. V očích mě pálí slzy. Musím se od těch dvou dostat. Utíkám pryč. Kdyby se jen dalo utéct od veškerých problémů.

V noci civím do zdi. Určitě by jinak přišla má noční můra. Věrná kamarádka. Vlastně se mě snažila varovat. Zdálo se mi, že si ze mě pokaždé lidé vzali kousek. Ztrácela jsem sama sebe. Vytrácela jsem se celá. Ó můj bože, kdy tohle skončí.

Telefon zabzučel. „Máte nepřečtenou zprávu“ hlásilo oznámení na displeji.

„Otázka je, jestli se mi to vůbec chce číst,“ zamumlám.

-Ahoj, prosím tě pojd' si vše vysvětlit. Došlo k nedorozumění. Sejdí se se mnou.

Jo, nechci to číst.

Další vibrování mobilu. „Proboha, co ještě otravuje.“

-Budu čekat v sedm na hřišti.

...

-Nepřikazuju ti, žádám tě.

-Ale dlužíme si to oba.

*

Opravdu stojí opřený o lavičku a čeká. Zarazím se. Tohle není dobrý nápad. Pozdě. K čertu, všiml si mě. Nejde couvnout.

„Přišlaš,“

Celkem všímavý. A všimnul si, že mi stále chybí i taková ozdoba na krku. „Hm,“

„Přiznám se, nejsem z celé situace moudrý. Ale nechci, abys na mě byla naštvaná, kvůli věci, kterou jsem ani neudělal.“ Je rozhodně přímý. Zakazuji se, aby se mi připadal méně hrozný, sakra.

„Mile ráda ti připomenu, jak si sestře vyslepičil, že moje hvězda je od mámy a ona mi ho ze zlosti sprostě čmajzla.“

„Opakuju, že od mě nemá ani ň. Líbíš se mi,“

Hrklo ve mně. „A i kdybys mlčel jako hrob, kde teda je?“

„Ukradla ti ho Lenka. Dlouho po něm šilhala. Tady ho máš zpátky.“ Šarlota vyleze zpoza stromu a natáhne ruku. „A tenkrát jsem vás oba u školy slyšela. A taky mě mrzí, co jsem řekla u šaten. Holt jsem to přepískla malinko.“

„Malinko,“ ušklíbnu se, ale vděčně přijímám náhrdelník. Cítím nehoráznou úlevu.

„No jo, já vím. Když já na tebe tolik žárlila.“

„Ty? Na mě?“

„Vždyť ty můžeš po vyučování jít s kamarády ven aniž bys spěchala na ty zpropadené hodiny houslí. A matematiku s ekonomikou tak nesnáším a tobě nedělá potíže. Zvládáš je bez nudných drahých doučování. Už si ani nepamatuju, kdy jsem měla volný den jen pro sebe. A hlavně mě nebaví od Daniela pořád poslouchat, jak si dokonalá nebo úžasná...“

„Víš, co je vtipný? Já si zase celou dobu myslela, jak ty jsi perfektní.“

Teatrálně se zasměje. „No ještě z nás budou přítelkyně...“ pak se zarazí, jenže to už moje zvednuté koutky dolů nedostane.

*

Postavila jsem se před zrcadlo nyní. Ústa se mi otevírala v údivu, ale rychle se rty zformovaly do širokého úsměvu. Já jsem viděla sebe.

Už jsem se v zrcadla odrážela já. Taková, jaká jsem. Jaká chci být. Protože si přeju být pouze a jen jako já.

Náhle mi z rukou vypadne má hvězdička. Medailonek se otevře. Na jedné straně fotka mojí milované maminky a na druhé nápis:

Věř ve své přání.

Věř v sebe.

S láskou máma